

Het kind van de clown is terug

Een verlegen meisje aan de hand van een clown. Loïs Boomsma (1947) had een bijzondere jeugd, met een vader die variété-artiest was. Herinneringen aan haar jeugd legde ze de afgelopen jaren schilderend vast.

Us mem

De clown en z'n dochter

GITTE BRUGMAN

Als Loïs Boomsma haar leeftijd noemt, kan ze zelf eigenlijk niet geloven dat ze zo 'oud' is. „Er zit nog steeds een kind in mij, een puber. Ook een jonge vrouw van in de twintig.” Ze groeide op in Groningen. Haar vader kwam uit Drachten, haar moeder uit Surhuisterveen. „Maar mijn ouders spraken Nederlands met ons, omdat we in Groningen woonden. Onderling spraken ze Fries.” Als kind logeerde ze vaak bij pake en beppe in Burgum. „Friesland voelt nog steeds vertrouwd.”

Ze vindt het dan ook fijn dat haar werk nu in Friesland te zien is. *Plekken van herinnering* heet de expositie in de Leeuwarder galerie Artemisia. Boomsma laat vooral werk zien dat is ingegeven door herinneringen en oude foto's.

„Voor de oorlog reisden mijn ouders al met mijn twee oudste zussen mee met grote circussen.” In de oor-

log werkte haar vader bij een bedrijf en woonde het gezin in een groot herenhuis. „De weinige meubels die we hadden, werden aangevuld met de verhuur van kamers.”

Toch ruilde het gezin - met vijf dochters - dit leven weer in voor een salonwagen. „We mochten nooit woonwagen zeggen van mijn vader.” De familie trok rond als openluchtvariété, Loïs was toen vier. „Het hart van mijn vader ging uit naar het theater. Hij was een muzikale clown en leerde mij de dingen die hij kon als acrobaat. Noemde me 'mijn kleine acrobate'.”

Op haar zevende kwam er een einde aan het leven in de salonwagen. Loïs moest naar school. Ze was een dromerig kind en haalde vooral hoge cijfers in de creatieve vakken. Ze stopte uit zichzelf met de middelbare school. „Omdat ik geld wilde verdienen, om naar de balletschool te kunnen. Ik wilde dansen, in mooie jurken en op spitzen, zoals mijn zussen.”

Ze wilde op haar vijftiende graag naar de kunstacademie, maar haar moeder - die wist wat het artiestenvak inhield - stimuleerde dat niet. „Zij vond dat ik een degelijke opleiding moest volgen, zodat ik voor mezelf kon zorgen.” Niet gek, als je bedenkt dat haar moeder er toen alleen voor stond, na de scheiding van haar ouders.

Op aanraden van haar moeder haalde Loïs haar rijbewijs en typediploma. Ze kwam op kantoor te werken en klom op tot directiesecretaresse. Eind jaren tachtig had ze 'opeens behoefte aan meer opleiding', en volgde de mavo „ook met het vak tekenen”. Ze bleef twee jaar extra, om daarna door te gaan naar de Academie Minerva in Groningen.

Aan het begin van deze studie maakte ze al schetsen van oude foto's van haar moeder en haar 'beppe' uit 1931 en vijftig jaar later. „Wat een bijzonder tijdsbeeld als je ze naast elkaar zag. Daar wilde ik iets mee, maar ik wist nog niet hoe.”

Werk dat is ingegeven door herinneringen en oude foto's

Bij galerie Wiek XX in Groningen werd ze geïnspireerd door vele Noordelijke kunstenaars die de revue passeerden. „Toch moet je daarna je eigen weg vinden. Na lange tijd ging ik voor mijn gevoel op de automatische piloot. Ik vroeg me af: Ben ik dit nog wel? Wat heb ik te zeggen en vooral hóe wil ik dat doen?”

Ze werkte een paar jaar zonder de afleiding van exposities om daar achter te komen. Zo ontstond de serie *Reverie*. Rond 2008 kwamen haar schetsjes uit 1994 steeds weer in

haar handen. „Ik wist dat ik er toen iets mee moest...” Terwijl ze er mee aan het werk ging en het werk de titel *Plek van herinnering* meegaf, kwam het kind in haar weer boven. „Het kind in al zijn onschuld.”

Dat probeert ze nu neer te zetten. „Niet zozeer mezelf, maar een kind.” Ze probeert emoties te schilderen, herinneringen en het verlangen naar het voorbije. „Dat kind komt steeds terug, het ging zelfs met me op de loop. Steeds weer kwamen er van die meisjes uit.”

Het viel niet mee zich los te rukken uit het creatieve proces. „Een expositie, of praten met mensen over je werk. Ik ben bang dat ik dan kwijt raak wat in me opkomt.” Maar ze doet het toch. „Want ik maak het uiteindelijk om te laten zien.”

Leeuwarden - Artemisia in kunstzaken: Eewal 98, do t/m za 12.30-17 u, t/m 16 april
www.loisboomsma.nl
www.artemisiainkunstzaken.nl